

DKO 98' ifølge en forstadspige

Det havde været en kold efterårsferie. Bladene var faldet af de smukke træer, og jorden var dækket af dybrøde blad-dyner. Ikke at jeg havde overskud til at kigge efter den slags skønhed i verden. Jeg var 13 år og netop ankommet på kostskole. Der var helt andre ting at tænke på. Rejsen hjemme fra Hedehusene havde været lang, og det var mørkt, da vi ankom til det smukke palæ i Hellebæk. Jeg stod med mine ting i den lange gang og ventede på pædagogen, der skulle hente et sæt nøgler til mit nye værelse. Der var en dunkel belysning, og jeg fik straks øje på de ødelagte lamper, der ikke var til megen gavn. Der var huller i væggen, strå og puds stak ud. Jeg tænkte på min lillebror derhjemme, som jeg på en måde følte, jeg havde efterladt og svigtet. Men jeg vidste, at det var her, jeg skulle være, hvis jeg bare på nogen måde skulle kunne fungere.

Mit værelse var ventetiden værd. Nogenlunde rene vægge med lidt tags her og der, skabe med store hængelåse på og masser af plads til mine medbragte sager. Værelset var malet i baby lilla og indeholdt to boxmadrasser på ben, der stod i hver sin side af rummet over for hinanden og en hylde. Men det var mit helt eget værelse, og jeg var lykkelig i et kort sekund. Pludselig går døren til mit værelse op og en gruppe på 6 mennesker, jeg aldrig har set før, siger "hej" og går direkte ind og sætter sig på sengen overfor mig. De er højroastede og taler med en jargon, jeg aldrig har hørt før.

Jeg stod midt i det første møde med en verden og kultur, der var helt ukendt for mig.

Mit liv hjemme i Hedehusene havde mest budt på kæft, trit og retning, og jeg havde aldrig meget at skulle have sagt, hverken i forhold til tøjstil, vennekreds eller fritidsaktiviteter. Så da de begyndte at udspørge mig, en efter en, lignede jeg nok mest af alt en lille og meget nervøs pige. Der kom flere mennesker på mit værelse, og jeg måtte svare på spørgsmål som: "Ryger du hash? Er du jomfru? Ryger du smøger?", imens andre gik i mit skab, som stod åbent. Mit hjerte ræsedede, og jeg sad skoleret på min boxmadras og svarede højt og tydeligt på deres spørgsmål. En dreng hiver en undertrøje top ud af skabet; "Hvad fanden er det? Går du ikke med BH?!" råber han, imens han griner, og de andre kigger og griner med.

Jeg var flov, og jeg huskede fremover at låse døren til mit værelse og til mit skab. Det var tydeligt, at de her mennesker kom fra en anden verden end den, jeg kendte til.

De første dage gik smertefrit udover den pinlige spørgerunde. Jeg faldt langsomt til og begyndte så småt at opdage de sociale spilleregler på stedet, der gik ud på, hvem man skulle undgå at kigge i øjnene, hvis man mødte dem alene på gangen eller hvilken pædagog, man altid kunne nasse smøger af. Her var altid voksne til rådighed, hvis man ville have en snak eller lidt opmærksomhed. Der var en særlig frihed her, som jeg ikke havde mødt hjemme, og det på trods af, at der var pædagoger på stedet døgnet rundt.

Jeg mødte trofast op i skolen til undervisning de første par uger, men det blev hurtigt tydeligt, at der ikke var tvungen skolegang, og nogle dage sad jeg med måske 2 klassekammerater i klasseværelset. Mange valgte undervisningen fra pga. de dårlige oplevelser og nederlag, der var med i rygsækken fra skolerne hjemmefra. Pædagogerne kæmpede ikke kun med at få os op om morgenen, men også med at få os i skole og fastholde os i dagens undervisning.

I skolen var jeg mest draget af det skriftlige, og jeg fik fine tal, når jeg afleverede mine fristile og selv fik lov til at vælge emner og være kreativ. Til tysk blev vi lovet en studietur til Berlin, hvis vi deltog i undervisningen, og det lokkede elever til. Eller også var det bare underviserens gode humor og karisma, der gjorde, at man blev mere opmærksom, når han fortalte spændende anekdoter om fortidens Tyskland. De fleste undervisere forstod sig på os, og gav os meget line og al den støtte, vi ville tage imod.

Desværre blev jeg så tændt på min nyopdagede frihed, at jeg nedprioriterede alt, der havde med bøger og lektier at gøre. Turen med Grisen til Helsingør med mine nye veninder var hverdagens højdepunkt, og vi hang altid ud sammen på de lange gange eller på trappen foran hovedindgangen. Når folk kedede sig, kunne det være med livet som indsats at gå rundt på gangene. Især hvis man, som jeg, ikke var en del af den hårde kerne. Når man kom fra en forstad som Hedehusene, og det vildeste jeg havde oplevet, var fulderikkerne på hjørnet ved købmanden, så var slåskampe og overfald en ret voldsom oplevelse. De andre elever bar tydeligt præg af at være opvokset i hårde miljøer i storbyen. Balladen havde aldrig nogen ende. Der var altid nogle, der var uvenner. Vold og biltyverier var hverdagskost, og ofte blev elever sendt hjem på tænkepause, og alligevel var det hjerteskræende, når man fik at vide, at de var smidt ud for bestandigt. For lige meget hvor bange jeg var, når de lange gange blev endnu længere, fordi man vidste, man fik en "knytter" på skulderen, hvis man stødte på "ham fra Blågårdsplads", så var han alligevel en del af min verden og hverdag. Det viste sig nemlig, at det var dét, DKO kunne. DKO var stedet, hvor det blev tydeligt, at alle mennesker, gode eller mindre gode, var mennesker indeni, med en opvækst som var hård, eller som drog paralleller til ens egen. Der var vores fællesnævner, og det bandt bånd trods alt.

På skolen oplevede jeg for første gang, at jeg kunne opføre mig som teenager, uden at det havde de vilde konsekvenser. Hjemme turde jeg end ikke sige fra overfor min mor og var mere fyldt med angst end med den menneskelige respekt, man normalt besidder overfor sine forældre. Men her på DKO fik mine aggressioner plads til afløb, og det gik ofte ud over min kontaktpædagog. Men hun rummede

mig, og når jeg teede mig tosset og smækkede med døre, lo hun kærligt ad mig. Så blev jeg endnu mere rød i hovedet, og råbte endnu højere. Men hvad jeg ikke vidste dengang var, at hun gav mig plads. Plads til at få mit indre kaos ud, verbalt og fysisk. Alle de bekymringer, jeg havde for min bror derhjemme, og alle de tanker der fløj rundt i mit hoved, fik afløb, og jeg var altid i tryk havn imens. Hun forlod mig ikke eller slog mig, fordi jeg sagde fra. Hun favnede mit kaos og trøstede mig, når jeg kom dertil.

En sankthansaften var de fleste elever fra skolen hjemme, så min kontaktpædagog tog mig med en tur ud at køre. Vi kørte langs Strandvejen mod København, og da turen gik hjemad, var der tændt bål langs kysten, og aftenlyset bar præg af den smukkeste sensommersol, der var på vej ned. Mens jeg betragtede de smukke farver, sagde jeg lavmælt: ”Se hvor smukt her er, jeg får sådan en ro indeni mig, når vi kører her”, hvorefter min pædagog kiggede forundret på mig og sagde: ”Nogle gange fatter jeg ikke, at du kan være så dyb og rolig, og samtidigt så hvileløs”.

Årene på DKO har givet mig venskaber for livet. Venskaber, som har været med mig hele vejen. Et ubrydeligt bånd, en tid og en stemning med minder, som vi kan mærke os tilbage til, sammen. De minder vil vi have for altid. Når vi tilfældigt møder hinanden i dag, er det med hjertelighed og åbenhed, hvor vores fælles historie bliver mindet - og grint af. DKO har desværre for mange ikke været et lykkeligt eventyr, hverken i min tid eller før. Men for mig har det været stedet, hvor jeg fik lov til at leve og være mig selv. Med de voksne briller på, fik vi lov at mærke at lærer og pædagoger ”ville os”. De blev ved med at kæmpe for vores tillid, og dét kan umuligt have været nemt som ansat. Alligevel gjorde de alle, hver især, en forskel.

Der er mange ting, jeg har lært af mit eventyr i Hellebæk, og når jeg nu sidder og kigger tilbage, er der mange elementer, jeg ikke værdsatte dengang. Jeg havde tanker på den næste fest i Strandhuset, eller den nye flirt, eller hyggen på værelset efter sovetid, hvor joints lystigt blev delt rundt. Natteløbet, hvor vi løb fra de voksne i sommernatten, med hjertet i halsen og stjernerne over hovedet. Vi skreg af grin og havde græs mellem tærne. Vi var så frie og lystige, lige indtil vi blev fanget. Så var festen slut, og det var tilbage på værelserne.

Bølgernes brus og havets smukke farver, tænkte jeg ikke meget over, da de var en fast del af udsigten, men i dag går der ikke et minut, når jeg er ved vandet, før jeg skænker DKO og minderne derfra en tanke. Jeg ville give alt for at få den udsigt tilbage, og i dag ville jeg værdsætte hvert sekund.